

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

(ceturtā palāta)

2005. gada 19. septembrī *

Lieta T-247/04

Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos
(*Aseprofar*), Madride (Spānija),

Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA (Edifa), Madride (Spānija),

ko pārstāv L. Ortisa Blanco [*L. Ortiz Blanco*], advokāte,

prasītāji,

pret

Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv G. Valero Hordana [*G. Valero Jordana*],
pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētājs,

* Tiesvedības valoda — spāņu.

par prasību atcelt Komisijas 2004. gada 30. marta lēmumu par sūdzības P/2002/4609 izskatīšanas izbeigšanu un Komisijas 2004. gada 30. marta lēmumu par sūdzības P/2003/5119 izskatīšanas izbeigšanu daļā, kas attiecas uz EKL 29. panta piemērošanu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs I. Legāls [*H. Legal*], tiesneši P. Mengoci [*P. Mengozzi*] un I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wyszniowska-Bialecka*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

- ¹ EKL 226. panta 1. daļā paredzēts, ka, ja Komisija uzskata, ka dalībvalsts nav izpildījusi kādu EKL paredzētu pienākumu, Komisija sniedz argumentētu atzinumu par attiecīgo jautājumu, vispirms dodot attiecīgajai valstij iespēju iesniegt savus apsvērumus. EKL 226. panta 2. daļā paredzēts, ka, ja attiecīgā valsts Komisijas noteiktajā termiņā neizpilda atzinuma prasības, Komisija var griezties Tiesā.

- 2 Komisijas Paziņojums 2002/C 244/03 Eiropas Parlamentam un Eiropas ombudam par attiecībām ar sūdzību iesniedzējiem Kopienas tiesību pārkāpumu jomā "Eiropas Kopienų Oficiālajā Vēstnesī" ir publicēts 2002. gada 10. oktobrī (OV C 244, 5. lpp.).
- 3 Minētā paziņojuma 5. un 6. daļā norādīts, ka paziņojuma mērķis ir "izdot konsolidētā formā iekšējos procesuālos noteikumus, kas piemērojami attiecībām ar sūdzību iesniedzējiem tiesvedībā par pienākumu neizpildi" un ar šādu mērķi paredzēt "sūdzību iesniedzējiem labvēlīgus administratīvos pasākumus, [ko Komisija] apņemas ievērot, izvērtējot to iesniegtās sūdzības un izmeklējot lietas par attiecīgajiem pārkāpumiem".
- 4 Minētā paziņojuma 7. daļā norādīts, ka "[š]ie administratīvie pasākumi tomēr negroza [EKL 226. pantā paredzētās] tiesvedības par pienākumu neizpildi divpusējo raksturu" un Komisijai ir "rīcības brīvība" ierosināt šo tiesvedību.
- 5 Paziņojuma 2002/C 244/03 pielikuma 1. punktā "Definīcijas un piemērošanas joma" ir norādīts, ka "sūdzība" ir jebkāds rakstisks iesniegums Komisijai, kurā norādīts uz pasākumiem vai praksi, kas ir pretēji Kopienas tiesībām", un pamatojoties uz kuru veiktas "izmeklēšanas rezultātā Komisija var uzsākt pārkāpuma procedūru". Tajā paredzēts arī, ka "pārkāpuma procedūra" ir tiesvedības par pienākumu neizpildi pirmstiesas stadija, kuru ierosina Komisija" atbilstoši EKL 226. pantam.
- 6 Minētā pielikuma 2. punktā "Vispārīgie principi" ir noteikts, ka "ikviena persona var celt sūdzību pret dalībvalsti, bez maksas iesniedzot sūdzību Komisijai", kura "pēc saviem ieskatiem izvērtē, vai uzsākama sūdzības izskatīšana".

- 7 Minētā pielikuma 3.–6. punktā ietverti noteikumi par sūdzību reģistrāciju, par paziņojumiem par sūdzību saņemšanu, par sūdzību iesniegšanas kārtību, par sūdzības iesniedzēju aizsardzību un par personas datu aizsardzību.
- 8 Minētā pielikuma 7. punktā “Sazināšanās ar sūdzības iesniedzēju” paredzēts, ka, izņemot gadījumos, kad par vienu iebildumu iesniegtas vairākas sūdzības, “Komisijas dienesti sazinās ar sūdzības iesniedzēju un viņu rakstiski informē pēc katra Komisijas lēmuma (brīdinājuma vēstule, argumentēts atzinums, vērsšanās Eiropas Kopienų Tiesā vai lietvedības izbeigšana), kas pieņemts, turpmāk izskatot lietu, kas uzsākta, pamatojoties uz viņa iesniegto sūdzību”.
- 9 Minētā pielikuma 8. punktā “Sūdzību izmeklēšanas termiņi” norādīts, ka “vispārīgā kārtība ir tāda, ka maksimālais termiņš reģistrēto sūdzību izmeklēšanai, ko Komisijas dienesti veic, lai nonāktu vai nu pie lēmuma nosūtīt brīdinājuma vēstuli vai lēmuma par lietvedības izbeigšanu, ir viens gads no sūdzības reģistrācijas dienas”.
- 10 Minētā pielikuma 9. punktā “Sūdzību izmeklēšanas noslēgums” paredzēts, ka “noslēdzot sūdzību izmeklēšanu, Komisijas dienesti komisāru kolēģijai var nodot izlemšanai vai nu priekšlikumu nosūtīt brīdinājuma vēstuli, ar ko tiktu uzsākta pārkāpuma procedūra pret apsūdzēto dalībvalsti, vai arī priekšlikumu izbeigt lietvedību”; par priekšlikumu “Komisija lemj saskaņā ar savu rīcības brīvību”. Tajā ir arī norādīts, ka, izņemot gadījumos, kad par vienu iebildumu iesniegtas vairākas sūdzības, “sūdzības iesniedzēju rakstiski informē par lēmumu, ko Komisija pieņēmusi ar viņa sūdzību saistītajā lietā”.
- 11 Minētā pielikuma 10. punktā “Lietas izbeigšana” norādīts, ka, “ja Komisijas dienests paredz ierosināt izbeigt lietu par sūdzību, tas par to iepriekš brīdina sūdzības iesniedzēju, nosūtot vēstuli, kurā izklāstīti iemesli, kuru dēļ paredzēts ierosināt lietas

izbeigšanu, un aicina sūdzības iesniedzēju četru nedēļu laikā iesniegt savus iespējamus apsvērumus", ievērojot noteiktu kārtību un nosacījumus.

- 12 Minētā pielikuma 11. punktā "Vienkāršotā lietas izbeigšanas kārtība" norādīts, ka "lietas par sūdzībām par pārkāpumiem, attiecībā uz kuriem vēl nav nosūtīta brīdinājuma vēstule, var izbeigt, lietas nenododot izskatīšanai komisāru kolēģijai".
- 13 Minētā pielikuma 12.–14. punktā ietverti noteikumi par Komisijas lēmumu publisku pieejamību un pieeju dokumentiem par pārkāpumiem, kā arī par sūdzības iesniedzēju iespēju atbilstoši EKL 21. pantam un EKL 195. pantam iestāžu sliktas pārvaldības gadījumā vērsties pie Eiropas ombuda.

Prāvas priekšvēsture

- 14 Prasītāji *Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos* (turpmāk tekstā — "Aseprofar") un *Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA* (turpmāk tekstā — "Edifa") ir divas Spānijā dibinātas uzņēmumu pārstāvības apvienības. Uzņēmumi, kuru intereses minētās asociācijas pārstāv, galvenokārt nodarbojas ar vairumtirdzniecību un medikamentu paralēlo tirdzniecību.
- 15 2001. gada 31. oktobrī Spānijas Veselības un patēriņa lietu ministrija noslēdza vienošanos ar apvienību, kas pārstāv Spānijā darbojošās farmaceitiskās laboratorijas (turpmāk tekstā — "2001. gada 31. oktobra vienošanās"). Kā norādīts vienošanās

nosaukumā, tās mērķis ir “Visaptveroša plāna izstrāde un īstenošana farmaceitisko izdevumu kontrolei un medikamentu racionālai izmantošanai”.

- 16 2001. gada 28. novembra vēstulē *Aseprofar* informēja Komisiju par 2001. gada 31. oktobra vienošanās sekām un norādīja, ka minētā vienošanās, iespējams, pārkāpj EKL 28. pantu un, iespējams, arī EKL 29. pantu. Ar 2002. gada 22. maija vēstuli *European Association of Euro-Pharmaceutical Companies* (Eiropas farmācijas uzņēmumu Eiropas asociācija), uzņēmumu pārstāvības asociācija, kuras biedrs ir *Aseprofar*, iesniedza sūdzību par to, ka 2001. gada 31. oktobra vienošanās pārkāpj EKL 28.–30. pantu. Komisija minēto sūdzību reģistrēja ar Nr. P/2002/4609.
- 17 Spānijas valsts iestādes 2003. gada 13. jūnijā pieņēma Karaļa dekrētu 725/2003, kurā ietverti 1990. gada 20. decembra Likuma 25/1990 par medikamentiem 100. panta piemērošanas noteikumi (2003. gada 26. jūnija *BOE* Nr. 152, 24596. lpp.).
- 18 Ar 2003. gada 29. septembra vēstuli *Aseprofar* un *Edifa* iesniedza sūdzību par to, ka Karaļa dekrēts 725/2003 pārkāpj, pirmkārt, EKL 29. pantu un, otrkārt, EKL 10. pantu un EKL 81. pantu. Komisija minēto sūdzību reģistrēja ar Nr. P/2003/5119.
- 19 Komisijas dienesti veica sūdzības P/2002/4609 un sūdzības P/2003/5119 izmeklēšanu.
- 20 Komisāru kolēģija 2004. gada 30. marta sēdē nolēma, pirmkārt, izbeigt lietu par sūdzību P/2002/4609 un, otrkārt, izbeigt lietu par sūdzību P/2003/5119 daļā, kas attiecas uz EKL 29. panta piemērošanu.

- 21 Ar 2004. gada 2. aprīļa vēstuli, ko adresāti saņēma 2004. gada 7. aprīlī, Komisija informēja *Aseprofar* un *Edifa* par savu lēmumu attiecībā uz sūdzību P/2002/4609.
- 22 Ar 2004. gada 6. maija vēstuli, ko adresāti saņēma 2004. gada 10. maijā, Komisija informēja *Aseprofar* un *Edifa* par savu lēmumu attiecībā uz sūdzību P/2003/5119 daļā, kas attiecas uz EKL 29. panta piemērošanu.

Procedūra

- 23 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 17. jūnijā, *Aseprofar* un *Edifa* cēla šo prasību.
- 24 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 27. jūlijā, Komisija lūdza Pirmās instances tiesai atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktam lemt par prasības pieņemamību, neņemot par lietas būtību.
- 25 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 1. oktobrī, *Aseprofar* un *Edifa* izteica savus apsvērumus par minēto lūgumu atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 2. punktam.
- 26 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 19. aprīlī, *Aseprofar* un *Edifa* izvirzīja jaunu pamatu atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. panta 2. punktam. Tās norādīja, ka pamats balstās uz tiesību apstākli, kas kļuvis zināms iztiesāšanas laikā. *Aseprofar* un *Edifa* precizēja, ka minētais tiesību apstāklis ir Tiesas 2005. gada 22. februāra spriedums lietā C-141/02 Komisija/*T-Mobile Austria*, Krājums, I-1283. lpp..

- 27 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 6. jūnijā, Komisija sniedza atbildi uz jauno pamatu atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. panta 2. punktam.
- 28 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 1. septembrī, *Aseprofar* un *Edifa* izvirzīja vēl vienu jaunu pamatu atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. panta 2. punktam. Minētais jaunais pamats balstās uz *Tribunal Supremo* [Augstākā tiesa] (Spānija) 2005. gada 20. jūnija spriedumu, ar ko noraidīta *Aseprofar* un *Edifa* administratīvā sūdzība par Karaļa dekrētu 725/2003.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 29 Atbilstoši pieteikumam par lietas ierosināšanu *Aseprofar* un *Edifa* prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:
- atcelt Komisijas 2004. gada 30. marta lēmumu par sūdzību P/2002/4609 izbeigšanu;
 - atcelt Komisijas 2004. gada 30. marta lēmumu par sūdzības P/2003/5119 izskatīšanas izbeigšanu daļā, kas attiecas uz EKL 29. panta piemērošanu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

30 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu, nelemjot par lietas būtību;

— piespriest *Aseprofar* un *Edifa* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31 Savos apsvērumos *Aseprofar* un *Edifa* lūdz Pirmās instances tiesu noraidīt iebildi par nepieņemamību.

Juridiskais pamatojums

32 Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. un 4. punktā noteikts, ka, ja lietas dalībnieks vēršas Pirmās instances tiesā ar lūgumu pieņemt lēmumu par nepieņemamību, neizskatot lietu pēc būtības, Pirmās instances tiesa var lemt par minēto lūgumu vai izskatīt lietu pēc būtības. Reglamenta 114. panta 3. punktā paredzēts, ka, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi, pārējā procesa daļa notiek mutvārdos.

33 Šajā lietā nav pamata sākt mutvārdu procesu, jo lietas materiāli sniedz Pirmās instances tiesai pietiekamu informāciju.

Lietas dalībnieku argumenti

- 34 Komisija uzstāj, ka prasība ir nepieņemama divu apsvērumu dēļ. Pirmkārt, lēmumi, par kuriem celta prasība, nav uzskatāmi par apstrīdamiem tiesību aktiem. Otrkārt, *Aseprofar* un *Edifa* nav tiesīgi prasīt minēto lēmumu atcelšanu.
- 35 *Aseprofar* un *Edifa* atbild, ka prasība ir pieņemama.
- 36 Vispirms, prasība neesot celta par Komisijas atteikumu uzsākt tiesvedību par pienākumu neizpildi pret Spānijas Karalisti, bet gan par diviem Komisijas 2004. gada 30. marta lēmumiem par, pirmkārt, par sūdzību P/2002/4609 izbeigšanu un, otrkārt, par sūdzību P/2003/5119 izbeigšanu daļā, kas attiecas uz EKL 29. panta piemērošanu.
- 37 Otrkārt, lēmumi ir apstrīdami tiesību akti. Tie rada saistošas juridiskas sekas, kas konkrētā veidā var skart *Aseprofar* un *Edifa* tiesisko stāvokli. Proti, ar lēmumiem noraidītas *Aseprofar* un *Edifa* sūdzības, tajos ietverts vērtējums, ko var ņemt vērā valsts tiesas — un to jau ir darījusi *Tribunal Supremo* 2005. gada 20. jūnija spriedumā —, un tie liedz *Aseprofar* un *Edifa* prasīt atsākt izmeklēšanu. Turklāt ar lēmumiem tiekot izbeigta lietas izskatīšanas procedūra, kas nošķirama no EKL 226. pantā paredzētās tiesvedības par pienākumu neizpildi.

- 38 Visbeidzot, *Aseprofar* un *Edifa* ir tiesīgi prasīt minēto lēmumu atcelšanu, jo lēmumi ir tiem adresēti un jebkurā gadījumā skar tos tieši un individuāli.
- 39 Lai pamatotu savu nostāju, *Aseprofar* un *Edifa* atsaucas galvenokārt uz Paziņojumu 2002/C 244/03. *Aseprofar* un *Edifa* norāda arī uz judikatūru lietās par prasību atcelt tiesību aktu nepieņemamību, kas celtas par Komisijas atteikumu rīkoties atbilstoši EKL 86. panta 3. punktam un par lēmumiem par sūdzību izbeigšanu, kuras iesniegtas, pamatojoties uz Padomes 1962. gada 6. februāra Regulu Nr. 17 — Pirmo regulu par Līguma [81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 13, 204. lpp.) un Komisijas 1963. gada 25. jūlija Regulu Nr. 99/63/EEK par Regulas Nr. 17 19. panta 1. un 2. punktā paredzēto uzklausišanu (OV 127, 2268. lpp.). Visbeidzot, *Aseprofar* un *Edifa* būtībā atsaucas arī uz labas pārvaldības principu un efektīvas tiesas aizsardzības principu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 40 Fiziska persona nav tiesīga prasīt atcelt Komisijas atteikumu uzsākt tiesvedību par pienākumu neizpildi pret dalībvalsti (Tiesas 1992. gada 12. jūnija rīkojums lietā C-29/92 *Asia Motor France/Komisija*, *Recueil*, I-3935. lpp., 21. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 15. marta rīkojums lietā T-139/02 *Institouto N. Avgerinopoulou u.c./Komisija*, *Recueil*, II-875. lpp., 76. punkts).
- 41 Tātad, šajā lietā *Aseprofar* un *Edifa* nav tiesīgi prasīt atcelt Komisijas atteikumu uzsākt tiesvedību par valsts pienākumu neizpildi pret Spānijas Karalisti par to, ka,

pirmkārt, 2001. gada 31. oktobra vienošanās pārkāpj EKL 28.–30. pantu un, otrkārt, Karaļa dekrēts 725/2003 pārkāpj EKL 29. pantu.

- 42 Tomēr *Aseprofar* un *Edifa* norāda, ka tie neprasa atcelt minēto atteikumu, bet gan Komisijas 2004. gada 30. marta lēmumus par sūdzību izskatīšanas izbeigšanu.
- 43 Tādēļ būtu jāizvērtē, vai minētie lēmumi ir uzskatāmi par apstrīdamiem tiesību aktiem un, apstiprinošas atbildes gadījumā, vai *Aseprofar* un *Edifa* ir tiesīgi prasīt to atcelšanu.
- 44 Lai noteiktu, vai kāds pasākums uzskatāms par apstrīdamu tiesību aktu EKL 230. panta 1. daļas izpratnē, ir jāvērtē tā saturs, bet formai principā šajā sakarā nav nozīmes. Minētās normas izpratnē par apstrīdamu tiesību aktu uzskatāmi visi pasākumi, kas rada saistošas juridiskas sekas, kas var skart prasītāja intereses, specifiskā veidā grozot tā juridisko stāvokli (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā C-60/81 *IBM/Komisija*, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts, un 2004. gada 11. novembra spriedums lietā C-249/02 Portugāle/Komisija, Krājums, I-10717. lpp., 35. punkts).
- 45 Šajā lietā no Komisijas Paziņojuma 2002/C 244/03 5. un 6. daļas un tā pielikuma 1.–12. punkta, aplūkoti kopā, izriet, ka Komisijai, atbilstoši noteiktai kārtībai un ievērojot atsevišķus nosacījumus, ir jāuzskata, ka persona, kas informē par tādu dalībvalsts rīcību, kas var būt pamats tiesvedības par pienākumu neizpildi uzsākšanai, ir “sūdzības iesniedzējs”, minētās personas rīcība šāda mērķa īstenošanai ir “sūdzība” un tās “izmeklēšana” noslēdzas ar “lēmumu par brīdinājuma vēstules nosūtīšanu” vai “lēmumu par lietas izbeigšanu”.

- 46 Tomēr no Komisijas Paziņojuma 2002/C 244/03 7. daļas un tā pielikuma 1. punkta, aplūkotiem kopā, izriet, ka minētās saistības attiecas uz "pārkāpuma procedūru", kas definēta kā pirmstiesas stadija tiesvedībā par pienākumu neizpildi, kas paredzēta EKL 226. pantā, kura būtību Komisija nekādi nav vēlējusies grozīt.
- 47 Tā kā EKL 226. pantā paredzētās tiesvedības pirmstiesas stadijas vienīgais mērķis ir ļaut dalībvalstij brīvprātīgi izpildīt Līguma prasības vai vajadzības gadījumā dot dalībvalstij iespēju pamatot tās nostāju (Tiesas 1986. gada 18. marta spriedums lietā 85/85 Komisija/Belģija, *Recueil*, 1149. lpp., 11. punkts, 1998. gada 29. septembra spriedums lietā C-191/95 Komisija/Vācija, *Recueil*, I-5449. lpp., 44. punkts), nevienam no šajā sakarā pieņemtajiem Komisijas aktiem nav saistoša rakstura (Tiesas 1966. gada 1. marta spriedums lietā 48/65 *Lütticke* u.c./Komisija, *Recueil*, 27. lpp., 39. punkts).
- 48 Tādēļ lēmumam, ar kuru Komisija izbeidz lietu par sūdzību, ar kuru tā informēta par tādu dalībvalsts rīcību, kas varētu būt pamats tiesvedības par pienākumu neizpildi uzsākšanai, nav saistoša spēka.
- 49 Nevienš no *Aseprofar* un *Edifa* argumentiem nespēj atspēkot minēto secinājumu.
- 50 It īpaši nav nozīmes tam, ka lēmumi par sūdzību izskatīšanas izbeigšanu šajā lietā pieņemti tādēļ, ka sūdzībās norādītās darbības nav Kopienas tiesību pārkāpumi. No Tiesas judikatūras izriet, ka viedoklis, ko Komisija varēja paust šāda veida lēmumā, pats par sevi nepiešķir attiecīgajam aktam apstrīdamu raksturu (iepriekš minētais spriedums lietā *Lütticke* u.c./Komisija, 38. un 39. punkts).

- 51 Turpinājumā — nav nozīmes tam, ka valsts tiesas var ņemt vērā šo Komisijas viedokli, ko tā paudusi tiesvedības par pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijā. Šāds viedoklis ir faktiskais apstāklis, kas valsts tiesas nesaista (Tiesas 1998. gada 17. jūlija rīkojums lietā C-422/97 P *Sateba*/Komisija, *Recueil*, I-4913. lpp., 38. punkts, un Pirmās instances tiesas 2004. gada 14. janvāra rīkojums lietā T-202/02 *Makedoniko Metro* un *Michaniki*/Komisija, *Recueil*, II-181. lpp., 47. punkts). Šajā lietā tas, ka *Tribunal Supremo* izvēlējusies, vērtējot Karaļa dekrēta 725/2003 tiesiskumu, ņemt vērā Komisijas viedokli šajā sakarā, tātad nerada tādas tiesiskas sekas, kas ļautu uzskatīt par apstrīdamu lēmumu par sūdzības P/2003/5119 izskatīšanas izbeigšanu. Tātad, šajā sakarā *Aseprofar* un *Edifa* izvirzītais jaunais pamats ir noraidāms.
- 52 Turklāt neko nemaina arī atsaukšanās uz judikatūru, kas attiecas uz Komisijas lēmumiem par sūdzību izskatīšanas izbeigšanu, kuras iesniegtas, pamatojoties uz Regulu Nr. 17, kuru aizvietoja Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par Līguma 81. un 82. pantā paredzēto konkurences noteikumu ieviešanu (OV 2003, L 1, 1. lpp.), un Regulu Nr. 99/63. EKL 226. pantā paredzētajai tiesvedībai par pienākumu neizpildi un minētajās regulās paredzētajam administratīvajam procesam ir dažādi mērķi, un tās regulē atšķirīgi noteikumi.
- 53 Personām, kas Komisijai iesniedz sūdzības par to, ka uzņēmumu rīcība pārkāpj EKL 81. un 82. pantu, Regulā Nr. 17, Regulā Nr. 1/2003 un Regulā Nr. 99/63 reglamentētajā administratīvajā procesā ir sekundārajos tiesību aktos piešķirtās procesuālās tiesības. Minētā procesa noslēgumā šādas personas turklāt ir tiesīgas apstrīdēt lēmumus, ar ko Komisija izbeidz attiecīgo personu sūdzību izskatīšanu (Tiesas 1977. gada 25. oktobra spriedums lietā 26/76 *Metro*/Komisija, *Recueil*, 1875. lpp., 13. punkts, un 1997. gada 18. marta spriedums lietā C-282/95 P *Guérin automobiles*/Komisija, *Recueil*, I-1503. lpp., 36. punkts).

- 54 Pavisam citādā tiesiskajā stāvoklī ir personas, kas Komisiju informē par tādu valsts rīcību, kas var būt pamats tiesvedības par pienākumu neizpildi uzsākšanai.
- 55 Protams, Paziņojumā 2002/C 244/03 Komisija ir apņēmusies ar minētajām personām sazināties, tās rakstiski informēt par lietu, kas uzsāktas, pamatojoties uz attiecīgo personu sūdzībām, turpmāko izskatīšanas gaitu (Paziņojuma pielikuma 7. punkts), iepriekš brīdināt par iemesliem, kuru dēļ Komisijas dienesti ierosinās izbeigt to iesniegto sūdzību izskatīšanu, un lūgt šajā sakarā formulēt iespējamus apsvērumus (Paziņojuma pielikuma 10. punkts).
- 56 Minētie iekšējie noteikumi tomēr nav uzskatāmi par sekundārajos tiesību aktos paredzētajām procesuālajām garantijām, bet gan, atbilstoši šo noteikumu formulējumam, par administratīviem pasākumiem, ko Komisija noteikusi, lai nodrošinātu labu pārvaldību EKL 226. panta 1. daļā paredzētās tiesvedības sakarā par pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijā (Paziņojuma 6. un 7. daļa un Paziņojuma pielikuma 1. un 14. punkts).
- 57 Tāpat nevar atsaukties arī uz judikatūru par vēstulēm, ar ko Komisija informē fiziskas personas par to, ka negatavojas rīkoties atbilstoši EKL 86. panta 3. daļai. EKL 86. panta 3. daļai un EKL 226. pantam ir dažādi mērķi, un tajos paredzētās procedūras regulē atšķirīgi noteikumi. Turklāt šādas vēstules nerada saistošas juridiskas sekas un tādējādi nav uzskatāmas par apstrīdamiem tiesību aktiem EKL 230. panta 1. daļas izpratnē (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/T-Mobile Austria, 70. punkts).

- 58 Tādējādi nav lietderīgi atbilstoši Reglamenta 48. panta 2. punktam izvērtēt, vai iepriekš minētais spriedums lietā *Komisija/T-Mobile Austria*, kurš attiecas uz šādām vēstulēm, ir vai nav uzskatāms par tiesību apstākli, kas kļuvis zināms tiesvedības gaitā, un, tātad, vai ir pieņemams uz tā balstītais *Aseprofar* un *Edifa* izvirzītais jaunais pamats.
- 59 Visbeidzot, nav jēgas atsaukties arī uz labas pārvaldības principu un efektīvas tiesas aizsardzības principu. Labas pārvaldības princips neļauj atzīt par pieņemamu prasību par tiesību akta atcelšanu, kas nav vērsta pret apstrīdamu aktu un tādējādi neatbilst EKL 230. pantā izvirzītajiem nosacījumiem (skat. pēc analogijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/T-Mobile Austria*, 72. punkts). Līdzīgi, efektīvas tiesas aizsardzības princips liek tiesai ievērot EKL 230. panta 4. daļā iekļauto nosacījumu par tiesībām celt prasību (Tiesas 2002. gada 25. jūlija spriedums lietā *C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores/Padome, Recueil*, I-6677. lpp., 44. punkts, un 2004. gada 30. marta spriedums lietā *C-167/02 P Rothley u.c./Parlaments, Recueil*, I-3166. lpp., 25. punkts), un arī ņemt vērā EKL 230. panta 1. daļā iekļauto kritēriju par tiesību akta apstrīdamību.
- 60 Turpinājumā, lēmumi, ar kuriem Komisija izbeidz lietu par sūdzību par valsts rīcību, kas var būt pamats tiesvedības par pienākumu neizpildi uzsākšanai, nav uzskatāmi par apstrīdamiem tiesību aktiem, un prasība par minēto lēmumu atcelšanu ir jānoraida kā nepieņemama, neizvērtējot, vai tā atbilst citiem EKL 230. pantā izvirzītajiem nosacījumiem.
- 61 Tātad, šajā lietā prasība, kas celta par Komisijas 2004. gada 30. marta lēmumiem par sūdzības P/2002/4609 un sūdzības P/2003/5119 izskatīšanas izbeigšanu, ir jānoraida kā nepieņemama.

Tiesāšanās izdevumi

- 62 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 63 Tā kā šajā lietā spriedums nav labvēlīgs *Aseprofar* un *Edifa* un Komisija lūgusi tiem piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, *Aseprofar* un *Edifa* jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA

(ceturtā palāta)

izdod rīkojumu:

- 1) noraidīt prasību kā nepieņemamu;

- 2) *Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos un Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Luksemburgā, 2005. gada 19. septembrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

H. Jung

H. Legal